

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem
Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **P. S.**, narozený X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
se sídlem Pod Kaštany 245/10, 106 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, IČ 70892822
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2021, č. j.
64320/2021/ODSH/8

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou u správního soudu v záhlaví vymezené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce podané proti rozhodnutí Městského úřadu

Holice, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 23. 6. 2021, č. j. MUHO-14888/2021, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 2. 10. 2020 v 15:51 hodin řídil mimo obec, v katastru obce Holice, okres Pardubice, po silnici I. třídy č. 35, mezi obcemi Holice a Ostřetín, směrem na obec Ostřetín, osobní automobil zn. Land Rover Defender, zvláštní registrační značky pro jednorázové použití s omezenou platností č. X, se kterým v úseku v km 126,5 uvedené silnice vlevo předjížděl jiné motorové vozidlo v úseku, který byl označen v jeho směru jízdy svislou zákazovou dopravní značkou B21a „Zákaz předjíždění“, tedy předjížděl jiné motorové vozidlo v úseku, ve kterém bylo místní úpravou provozu na pozemních komunikacích (dopravní značkou) předjíždění zakázáno, což bylo zjištěno a zaznamenáno motorizovanou hlídkou Policie České republiky, která obviněného poté zastavila a kontrolovala. Tím žalobce porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Za přestupek mu v souladu s § 35 až 40, § 46 a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky, v souladu s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu a v souladu s § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu byly uloženy správní tresty pokuty ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech druhů motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Dále mu byla v souladu s § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a v souladu s § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žalobní argumentace

2. Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí. Namítal jeho nezákonnost, kterou spatřoval ve skutečnosti, že porušená právní povinnost neexistovala, neboť dopravní značka (B 21a), kterou měl žalobce porušit, byla na dané silnici umístěna nezákonně. Podle § 77 odst. 1 písm. b) silničního zákona místní úpravu na silnici I. třídy stanoví krajský úřad. Žádné opatření obecné povahy k dopravnímu značení B 21a na předmětném úseku silnice mezi obcemi Holice a Ostřetín vydáno nebylo. Dopravní značka B 21a byla umístěna v rozporu se zákonem a její nedodržení tak nelze sankcionovat.
3. Žalobce dále namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, když správní orgán prvního stupně skutkově zjištění, a to především skutkové zjištění stran subjektu přestupku, opřel o svědeckou výpověď policistů, kterou však nehodnotil řádně. Namítal, že správní orgán dostatečně neposoudil věrohodnost a pravdivost tvrzení policistů, jak vyžaduje příslušná judikatura Nejvyššího správního soudu, a to i přesto, že zde byly skutečnosti, které měly vliv na jejich věrohodnost a pravdivost. Tyto skutečnosti žalobce spatřoval zejména v tom, že svědek P. si nepamatoval, který z policistů s řidičem řešil přestupek a který s ním provedl dechovou zkoušku, ani jak dlouho trval předjížděcí manévř. Nebyl ztotožněn svědek protiprávního jednání, spolujezdec, který se nacházel na zadní sedačce vozidla, ani si jej policisté neprohlédli, není tedy možné učinit úsudek o pravděpodobnosti záměny osoby řidiče a spolujezdce. Dále žalobce považoval za nereálné tvrzení svědků, že řidič vozidlo v době, kdy policisté vozidlo míjeli, byl stejný jako řidič vozidla v době jeho zastavení, a to vzhledem k velmi omezené době, řádově jednotek sekund, po kterou jej mohli vidět. Doba, po kterou policisté vozidlo žalobce neviděli, byla více než 1 minuta a 11 sekund. Všechny tyto skutečnosti tak měly vést správní orgán k tomu, aby věrohodnost a pravdivost svědeckých výpovědí řádně posoudil.
4. Žaloba dále zahrnuje obsáhlý nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšováním osobních údajů a neanonymizovaných rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu na internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím jeho webu.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Měl za to, že napadené rozhodnutí je zákonné. K bodům č. 1 – 26 žaloby týkajících nezákonnosti umístění dopravní značky B 21a žalovaný uvedl, že tyto žalobní námitky lze vyvrátit ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu a na příslušnou judikaturu konkrétně odkázal. K bodům č. 27 – 44 žaloby týkajících se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci žalovaný uvedl, že tyto námitky byly uplatněny až v žalobě, když odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo podáno jako blanketní. Žalovaný s odkazem na napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně konstatoval, že spáchání přestupu bylo žalobci bezpochyby prokázáno a v rozhodnutí dostatečně odůvodněno. K bodům č. 45 a následujícím žaloby žalovaný uvedl, že se netýkají předmětu žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud věc projednal při veřejném jednání. Jednání bylo konáno na výslovný návrh zástupce žalobce, který však sebe i žalobce z jednání omluvil. Jednání tak bylo

konáno v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 49 odst. 3 s. ř. s. Dokazování nebylo prováděno. Strana žalovaná setrvala na svém dříve vyjádřeném procesním stanovisku. Krajský soud tedy přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně přitom v rámci soudního přezkumu posuzoval jako jeden celek (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 – 62).

7. Žaloba není důvodná.

8. Z předloženého správního spisu krajský soud konstatuje následující podstatné okolnosti projednávané věci:

- dne 27. 10. 2020 oznámila Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, Odbor služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu, spáchání přestupku, spočívajícího v jednání popsaném shora. Přílohou oznámení je úřední záznam o podezření ze spáchání přestupku, evidenční karta řidiče, videozáznam na CD nosiči,
- správní orgán rozhodl ve věci nejprve příkazem ze dne 4. 11. 2020, č. j. MUHO – 22453/2020 proti němuž podal žalobce včas odpor,
- podáním ze dne 14. 5. 2021, č. j. MUHO – 11275/2021 oznámil správní orgán žalobci konání ústního jednání ve věci dne 14. 6. 2021,
- dne 14. 5. 2021 se konalo ústní jednání ve věci, během jednání bylo prováděno dokazování, jednání se účastnil zmocněnec žalobce,
- dne 23. 6. 2021 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí č. j. MUHO – 14888/2021 ve věci; blanketní odvolání proti němu bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím.

9. Krajský soud se věcí zabýval výlučně vázán rozsahem žalobních námitek (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). V této souvislosti žalobce vymezil okruh dvou stěžejních námitek. První okruh se týkal nezákonnosti umístění dopravní značky a druhý okruh nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když žalobce v žalobě namítal, že správní orgán nedostatečně zhodnotil věrohodnost a pravdivost výpovědí zasahujících policistů – prap. P. a prap. Z. Žalobce tak v žalobě ve snaze zpochybnit zjištěný skutkový stav věci vznáší celou řadu myslitelných skutečností, které mohly mít vliv právě na věrohodnost a pravdivost svědeckých výpovědí policistů. Třetí okruh námitek se týkal zveřejňování osobních údajů žalobce a jeho advokáta na webových stránkách Nejvyššího správního soudu a vzhledem k tomu, že se netýkají předmětu žaloby, nebude se k nim krajský soud vyjadřovat. Napadené správní rozhodnutí tak bude přezkoumáno toliko v rozsahu prvního a druhého okruhu žalobních námitek.

10. V řízení o přestupku postupuje správní orgán – v souladu s § 3 správního řádu – tak, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadeného rozhodnutí a seznámení se s obsahem správního spisu má krajský soud za to, že podklady, které správní orgány shromáždily a použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, byly dostatečné k vydání rozhodnutí o tom, že se žalobce dopustil shora uvedeného přestupku. Ze správního spisu se podává, že podkladem pro rozhodnutí o přestupku byl

úřední záznam o podezření ze spáchání přestupku ze dne 2. 10. 2020, videozáznam z místa spáchání přestupku a z místa silniční kontroly (záznamy palubních kamer policejního vozidla a osobní kamery policisty) a výpovědi zasahujících policistů - prap. P. a prap. Z. Podle krajského soudu se jedná o dostatečné důkazní prostředky, které vedou k objasnění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností.

11. Krajský soud nemůže přehlédnout, že žalobcem uplatněné námitky jsou úplně první námitky, které byly v tomto řízení o přestupku vůbec uplatněny. Žádné námitky nebyly uplatněny v řízení před správním orgánem prvního stupně, ani v řízení odvolacím, kde bylo žalobcem podáno toliko blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu správního orgánu doplněno. Žalobce tak ve správním řízení neuplatnil žádnou procesní obranu a až v řízení před správním soudem předstupuje s novými námitkami, které lze vzhledem k jeho postupu ve správním řízení shledat překvapivými. V tomto kontextu je třeba odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, který takovýto postup shledává účelovým. K tomu například rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 83/2013 - 60 ze dne 4. 12. 2013, z něhož vyplývá, „že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu svých námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová.“ Dále „jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nabrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí“.
12. Vzhledem k nedoplněnému blanketnímu odvolání žalovaný přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov. rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 - 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). V případě, že je podáno blanketní odvolání bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě jen soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že právě žalobce naplnil skutkovou podstatu, která mu byla kladena za vinu. Vycházel mimo jiné z videozáznamu z místa spáchání přestupku a místa silniční kontroly a svědeckých výpovědí zasahujících policistů, z nichž vyplývá ztotožnění řidiče vozidla. Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.
13. S ohledem na shora přdestřenou tezi, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení, není prostor se v řízení před správním soudem podrobně zabývat důvodností námitek zákonnosti umístění dopravního značení a námitky věrohodnosti a pravdivosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů, které byly účelově uplatněny až v řízení před krajským soudem. Správní orgány důkaz svědeckými

výpověďmi řádně zhodnotily samostatně i spolu s ostatními důkazy a dospěly k jednoznačnému závěru o tom, že žalobce předmětný přestupek spáchal. Jestliže měl žalobce za to, že správní orgán prvního stupně v tomto pochybil, nic mu nebránilo tato skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Vzhledem k tomu však tyto námitky ohledně zákonnosti umístění dopravního značení a svědeckých výpovědí nebyly ve správním řízení vůbec namítány, a výpovědi nebyly zpochybňovány, nebylo povinností správních orgánů se jimi preventivně, zabývat ani v řízení v prvním stupni a, s ohledem na rozsah přezkumu, ani v řízení odvolacím, k tomu například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, v němž se uvádí *„obviněný z přestupku není povinen se hájit, zejména není povinen uvádět na svou obhajobu jakákoliv tvrzení, ani (anebo) o nich (nebo o jiných skutečnostech) nabízet a předkládat správnímu orgánu důkazy [...] Využije-li však obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet, nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost, aby za obviněného ‚domyslel‘ všechna myslitelná nebo třeba i nepravděpodobná tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádal.“* K roli správního soudnictví se dále vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 23. 4. 2015, č.j. 2 As 215/2014 tak, že *„smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily.“* Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu celého správního řízení žádné námitky neuváděl a byl tak pasivní, nemůže očekávat, že se jeho žalobními námitkami bude zabývat správní soud v současné fázi řízení, neboť nebyly v důsledku pasivity stěžovatele přezkoumávány v průběhu správního řízení.

14. Ke správnosti postupu krajského soudu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 265/2015 – 38, z něhož vyplývá, že po přezkoumání správnosti zjištěného skutkového stavu ve správním řízení, tj. zda byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností a byla prokázána vina žalobci, je možno k námitkám, které pro pasivitu žalobce ve správním řízení, byly poprvé uplatněny, až v žalobě, přistoupit jako k námitkám účelovým a odmítnout jejich vypořádání.
15. Krajský soud nad rámec nutného odůvodnění uvádí, že i v případě, že by se krajský soud námitkami žalobce věcně zabýval, jen stěží by je mohl shledat důvodnými. K žalobní námitce nezákonnosti umístění dopravní značky lze poukázat na zásadu presumpce správnosti veřejnoprávních aktů, a to včetně dopravních značek jako opatření obecné povahy (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83).
16. K přezkoumávání věrohodnosti a pravdivosti svědeckých výpovědí zasahujících policistů lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, v němž je uvedeno, že *„policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem. O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné*

pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“ V projednávané věci svědčí o naplnění skutkové podstaty přestupku žalobcem celý komplex vzájemně konzistentních důkazů; svědecké výpovědi do tohoto řetězce důkazů zapadají a o jejich pravdivosti a věrohodnosti nevyvstávají žádné pochybnosti. Za situace, kdy v projednávané věci žalobce netvrdí, že by vozidlo sám neřídil či že jej řídila jiná osoba, a ve správním řízení nevyšly najevo žádné konkrétní pochybnosti o věrohodnosti či nestrannosti policistů a nebyl zjištěn žádný jiný motiv než výkon služby, nebylo podle názoru krajského soudu nutné výpovědi podrobovat dalšímu zkoumání a hodnocení. Nepodstatné detaily, které si svědci nepamatovali (jako přesný průběh silniční kontroly po více jak půl roce od spáchání přestupku), či neztotožnění spolucestující osoby, jejíhož svědectví nebylo v řízení potřeba, či krátkodobá ztráta žalobcova vozidla z dohledu zasahujících policistů nemohly vnést pochybnosti do zjištěného skutkového stavu, ani zpochybnit věrohodnost svědeckých výpovědí.

VI. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 5. dubna 2022

Mgr. Ondřej Bartoš v. r.
soudce